

НАЙ-СЛАДКИЯТЪ МЕДЪ

Накрай града въ малка кжщичка живѣла бедна вдовица съ своя малъкъ синъ. Тя била толкова бедна, че ходѣла да работи по чуждитѣ кжщи.

Но единъ день тя се разболѣла и нѣмало вече кой да работи. Нѣмало кой да донесе хлѣбъ и гладували нѣколко дни.

Майката казала на сина си:

— Азъ скоро ще умра, синко, а кой ще се грижи за тебе? Цѣлъ животъ те хранихъ съ горчивъ черенъ хлѣбъ. А сега, преди да умра, колко ми се иска поне малко медъ! Иди, синко, потърси, дано намѣришъ малко медъ отнѣкжде.

Натъжилъ се синътъ. И тръгналъ той, безъ да знае накжде, и незабелязано излѣзълъ внѣ отъ града. Вървѣлъ, вървѣлъ и на единъ завой на пжтя го срѣщнала една бабичка. Тя била прегърбена чакъ до земята и се подпирала съ кжса тояжка.

— На кжде, синко, — викнала му тя.

Момчето, като я видѣло такава прегърбена и страшна, поизплашило се.

— Я почакай, синко, да те видя въ лицето, искамъ да те позная, — отново му подвикинала тя.

— Не можешъ да ме познаешъ, бабо. Ти не си ме виждала никога.

— Какъ не мога да те позная! Знамъ те, синко, познавамъ те. Ти нали си синъ на оная бедна вдовица? Вие живѣте тамъ на края на града, въ малката кжщичка. Азъ често съмъ минавала тамъ нощемъ. Но ти не си ме виждалъ. А за кжде си тръгналъ толкова късно?